

Луцький «лікар Айболить» вирушив на війну... із сопілкою за пазухою

Розповідь про Андрія Франчака на с. 8

Герої з сусідньої вулиці

Колишній шахтар разом із двома синами і невісткою пішов на фронт

«Що переповнює серце і душу жінки, яка відправила на війну чотирьох найрідніших людей?» — це запитання ми поставили жительці Нововолинська Вірі Мазурок

Фото Ігоря ЛІСОВОГО.

Мама і дружина Віра Степанівна день і ніч моляться за щасливе повернення своїх синів Тараса й Назара й чоловіка Леоніда додому і за перемогу над ворогом.

Алла ЛІСОВА

**ЗНАЙОМІ ГОВОРЯТЬ:
«ЯКИХ ЖЕ ПАТРІОТІВ
ВИРОСТИЛИ МАЗУРКИ!»**

Нещодавно Президент України Володимир Зеленський своїм Указом за виявлені мужність і сміливість в обороні держави від російських окупантів нагородив орденом Богдана Хмельницького II ступеня командира танкового батальйону 28-літнього Тараса Мазурка. Воїн настіль-

ки вмilo і професійно керував діями підлеглих, що були вщент розбиті переважаючі за кількістю і технікою сили рашистів.

А ще до цього відзначення груди героя прикрашали ордени Богдана Хмельницького III ступеня і Данила Галицького. Тож сусіди, родичі, знайомі, педагоги ліцеїв № 2 і № 7, де навчався Тарас, цілком заслужено гордяться своїм мужнім земляком.

Заслужений шахтар України, громадський активіст Віктор Іванович Тарасенко добре знає цю

сім'ю, адже тривалий час живе з ними в одному будинку.

— Працелюбні, скромні люди, — ділиться Віктор Іванович. — Глава родини Леонід уже втретє на фронті від 2015 року. А яких патріотів виростили з дружиною!

Розмовляємо із мамою майора Тараса Мазурка Вірою Степанівною. З теплою і щирістю розповідає про синів, які, не зволікаючи, пішли на війну. До сліз зворушена нагородою старшого.

Виявилось, що відстоюють свободу нашої держави у боротьбі з російськими агресорами ще один син Назар та чоловік пані Віри Леонід Володимирович. Невістка Надія, дружина Тараса, також на фронті.

ЦЕ БУВ ЇХНІЙ ВИБІР

— Віро Степанівно! Як сталося, що аж троє ваших чоловіків із сім'ї одягли солдатську форму?

— Тарас мріяв стати поліцейським. Але після закін-

чення навчання у школі обрав Академію сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного у Львові. Пам'ятаю той тривожний 2015 рік, коли син закінчив навчальний заклад. А батько, колишній гірник шахт № 1 та «Бужанська», якраз тоді підписав контракт на службу у зоні АТО. Уже через два роки старшого брата підтримав молодший Назар. Правда, Тарас — танкіст, а Назар — піхотинець. Це був їхній усвідомлений вибір. Зараз молодший проходить курс реабілітації після поранення. Воювали хлопці майже поряд, але у різних бригадах.

— Що переповнює серце і душу жінки, яка відправила

«Тарас — танкіст, а Назар — піхотинець. Це був їхній усвідомлений вибір.»

на війну чотирьох найрідніших людей?

— Звичайно, хвилююсь і думаю про них постійно. Це — цілодобове життя в очікуванні телефонних дзвінків, — говорю після паузи. — Довго їх нема — сама телефоную. Часто зв'язок пропадає, тоді вдається хоч переписуватися. Відчуваємо також підтримку рідних, сусідів, знайомих. Ось і у нашому будинку — колишньому гуртожитку — є сім'ї, в яких уже хтось мобілізований і зараз на фронті. На моєму поверсі живуть дідуся з бабусею, внук яких на війні. Ми все частіше зустрічаємося, більше об'єднуємося. Так легше.

— Віро Степанівно! Ніхто не може дати відповіді на запитання, коли закінчиться війна. Що про це кажуть ваші хлопці?

— «Мамо, ми обов'язково повернемося з перемогою, — постійно чую від них.

Тримайтеся, наші дорогі захисники! У вас вірити і за вас усіх моляться не лише Україна, а й цілий світ. ■

Многая літа!

День народження відсвяткувала чарівна жінка, начальник сектору з передплати та газетного розділу Волинської дирекції АТ «Укрпошта»

Галина Іванівна ШВАБЮК.

Дорога імениннице!

Хай кожен день ясніє небом чистим,
Світанки сяють, скупані в росі,
У серці радість розквіта іскриста,
І мрії хай збуваються усі.
Бажаємо й надалі яскраво
горіти зіркою, щоб ваші теплі
і світлі промені обігрівали та
захищали найрідніших.

З любов'ю друзі.

Вітаємо!

30 квітня 50-річний ювілей шлюбу святкуватимуть добрі і прекрасні батьки із села Чаруків Луцького району

Володимир Іванович і Євгенія Леонідівна КАЙДАХИ.

Нехай цвітуть під небом синьookим
Ще довго-довго дні й літа,
А тиха радість і достаток
Щоденно хай до хати заверта.
Бажаємо здоров'я, сонця у зеніті,
Любові, доброти і щастя повен дім,
Господь же хай дарує довгих-довгих днів.
Люблячі вас діти, онуки і свати.

Будьмо!

У перший день травня сповниться сердечними вітаннями родинна світлиця жителя села Печиховсти Горохівської територіальної громади Луцького району, майора міліції Володимира СУЛІМИ (на фото). Наш колега й друг зустріне на своєму життєвому порозі 60-річний ювілей

Шановний Володимире Степановичу!

За роки міліцейської служби, протягом яких ми з Вами були пліч-о-пліч у Горохівському РВ УМВС України у Волинській області, всі поважали Вас за сумлінність і добросовісність. Ваша дружельність, інтелігентність, почуття гумору, гарний голос і бажання заспівати в колі родини й друзів гарну українську народну пісню й тепер роблять Вас душою кожного хорошого товариства. Поважаємо Вас за честь офіцера. Щиро бажаємо міцного-міцного здоров'я. Нехай наша Україна якнайшвидше радіє перемозі й щасливою буде ваша добросовісна авторитетна родина. Зичимо Божої любові, удачі, на врожаї - весняного цвіту й багатих і благіх літ!

Щиро з повагою Ігор БОГОНОС, голова Горохівської громадської організації пенсіонерів МВС України «Ветеран» від імені усіх її членів.

Пульс тижня**«Оборонці Маріуполя просили лише боєприпаси»**

Секретар Ради національної безпеки Олексій Данілов розповів, що поставки у заблоковане рашистами місто відбувались за допомогою гвинтокрилів

Василь КІТ

«Це не треба казати, але я вам скажу, що коли ми почали туди відправляти гелікоптери вночі і коли питали, що треба, то вони просили лише боєприпаси. Не воду, не їжу, хоча це теж доставляли», — розповів він в інтерв'ю «Українській правді». Очільник РНБО зазначив, що зараз ситуація у Маріуполі складна, але «вона там ніколи не була легкою». Він додав, що оборонці Маріуполя «відтягують на себе велике угруповання російських військ». Данілов також запевняє, що для допомоги мешканцям і захисникам міста «робиться все можливе і неможливе». «Повірте, якби була хоча б одна фізична можливість для того, щоб вирішити це питання, ми б його вирішили», — підсумував секретар РНБО. ■

У Канаді вся вулиця вивісила українські прапори

Це сталося після того, як сусід заявив про підтримку путіна

Леонід ОЛІЙНИК

Ініціатором такої акції стала 20-річна дівчина на ім'я Ізабель, яка першою виступила проти любителя «руського міра». Канадійку ошелешив москальський триколон, почеплений сусідом на свою хату. Дівчина переглянула соціальні мережі путініста і виявила, що той чітко підтримує геноцид в Україні. «Спочатку я побачила, що всіх мешканців у моєму районі це шокувало, але ніхто з нас нічого не зробив. Це схоже на канадську особливість, коли ти не хочеш створювати проблеми із сусідом і хочеш бути добрим», — розповіла авторка. Але сама вона не збиралася миритись із нахабством сусіда — вивісила жовто-синій стяг на своєму будинку якраз навпроти російського триколона й оприлюднила відео про це у соцмережах. Результат такої нехитрої дії її неабияк потішив. Миролубні канадці, як за командою, теж підняли українські стяги на своїх оселях, і вся вулиця стала синьо-жовтою. «Ми потихеньку оточили сусіда українськими прапорами», — радіє Ізабель. І путініст мусив здатись — прибрав російську ганчірку.

Відтак битву прапорів на окремо взятій канадській вулиці Україна виграла в Росії з розгромом! ■

Окупанти відновили пам'ятник Леніну

Це сталося у курортному Генічеську на Херсонщині

Наталка ЧОВНИК

Пам'ятник російському революціонеру там демонтували ще 16 липня 2015 року, але не знищили, а розібрали на три частини і чомусь залишили на зберігання. Що було далі, розповів перший заступник голови Херсонської облради Юрій Соболевський на своїй сторінці у Facebook: «Орки на Херсонщині продовжують свої експерименти з повернення до минулого. Червоні прапори, пам'ятники радянської доби. І все це на тлі посилення гуманітарної кризи, жорсткого придушення інакдомства та прояву громадянської позиції. Мотив їх абсолютно прозорий — намагаються паразитувати на ностальгічних настроях населення. Проблема в тому, що їх в області практично немає. Люди в нас живуть у теперішньому і мають цілком реальне та успішне майбутнє. Але окупанти цього зрозуміти не можуть. Тому шоу «назад в СРСР» триватиме аж до визволення нашої області ЗСУ», — написав він.

Ну а якщо в Генічеську ще залишився хоч хтось, хто мріяв про повернення Радянського Союзу, то має ще одну причину потішитись — загарбники намагаються запровадити у місті рублі замість гривень. А також влаштовують репресії. І не випускають нікого з міста в Україну. ■

Пряма мова**Олексій ДАНИЛОВ, секретар Ради національної безпеки та оборони України, про фракцію ОПЗЖ, яка після розпуску перейменувалась на групу «Платформа за життя і мир»:**

Партія, яка привела війну до нашої країни, яка постійно, всі 8 років, казала, що «ми — брати, любов-дружба-жвачка, москва — це наше все», вони зараз перейменувалися. І ці покидьки вважають, що вони мають залишатися в нашій Верховній Раді. Та вони мають тихо-спокійно звідти піти. Не чекайте народного трибуналу. Вони не розуміють, що хлопці на передовій їм не вибачать... Цим людям, які закликали сюди путіна на всіх наших телеканалах. Коли всі ці бойки, шуфрічкі та інша мерзота казала: з путіним треба дружити, він хороший, це наш сусід, він нам дасть дешевий газ...

Їм треба піти дуже швидко з Верховної Ради, бо наші війська їх звідти винесуть вперед ногами...

Політика

Фото із сайту eurosolidarity.org.

«Я твердо переконаний, що перемога буде за нами. І зараз, особливо цього року, Великдень набуває абсолютно неймовірних рис. Коли росія намагається позиціонувати себе як центр Православ'я — я хотів би нагадати, що нема там віри. Вони прийшли сюди вбивати нас, прийшли як антихристи. Людина, яка називає себе «російським патріархом», благословила вбивство українців», — заявив у своєму пасхальному вітанні п'ятий Президент України.

«Армія, мова, віра»:**Війна показала, наскільки важливим було те, що ми зробили з 2014-го»**

Україна за останні 8 років пройшла великий шлях державотворення, в основі якого — розбудова Збройних сил, захист ідентичності нашого народу і його європейські прагнення. Про це сказав Петро Порошенко в інтерв'ю на телеканалі «Прямий»

Ольга СОКОЛОВА

У відповідь на запитання, чому гасло «Армія. Мова. Віра» знову стало актуальним після 24 лютого, Порошенко зауважив: «Водорозділ стався не 24 лютого. Це вже кульмінація. Водорозділ стався у 2014—му». «Армія була моїм першим пріоритетом. Армію 2014 і 2019 років просто не можна порівняти. Життя довело справжність і правильність спільної роботи, спільного вибору народу, — наголосив він. — Мова формує душу народу... На сьогодні ніхто навіть під сумнів не може поставити, наскільки важлива роль церкви. Я хочу подякувати Православній церкві України. Приємно, що відновився перехід громад».

«Правильні процеси почалися і в московському патріархаті — російській православній

церкві в Україні. Сьогодні вже відмовляються поминати російського злочинця кіріла. Це злочинець, який благословляє вбивць, варварів, мародерів на знищення України. І точно він буде серед тих, хто відповідатиме за злочини проти людяності», — вважає Порошенко.

важливо продовжити рух цієї справи і не соромитися визнавати, наскільки важливо те, що вдалося за вісім років. Країна за вісім років — інша. Країна, де збережена і має бути збережена демократія. Країна, де збережена і має бути збережена свобода слова. Країна, яка

«Сьогодні вже відмовляються поминати російського злочинця кіріла. Це злочинець, який благословляє вбивць, варварів, мародерів на знищення України.»

«Крім армії, мови і віри, у нас було ще два пріоритети: Європейський Союз і НАТО. Ми змінили Конституцію, ми підписали безвіз, створили потужну платформу, для чого це все робиться, — наголосив п'ятий Президент. — Сьогодні дуже

здатна себе захистити і користується безумовним авторитетом у світі».

«Якби країна не змінилася і зустріла війну, не дай Боже, в тому стані, що був у 2014—му, не відомо, як це все було б», — резюмує Порошенко. ■

Про це говорять**«Шлях від кіріла один — «пропетляти» не вийде»**

Чим довше триває війна, тим важче Українській православній церкві московського патріархату знаходити виправдання, чому вона й досі є частиною російської православної церкви

Наталка ЧОВНИК

Народний депутат від фракції «Європейська Солідарність» Ростислав Павленко каже, що у зв'язку зі зростанням токсичності рпц її «філіал» в Україні намагається знайти якийсь паліатив (малодієвий захід, напівзахід. — Ред.): як би і залишити все, як є, і приховати свою належність до москви.

«Деякі експерти і політики говорять, буцімто у московського патріархату є «два шляхи»: «стати незалежними» або приєднатися до ПЦУ. Насправді нема «двох шляхів». Звісно, будь-які громадяни за законом можуть створити будь-які релігійні організації — але вони тоді

не матимуть нічого спільного із світовим Православ'ям. Ніхто не визнаватиме в Україні «ще однієї юрисдикції» — це суперечить Апостольським Правилам. Про це неодноразово заявляли

росії. Вірні мають знати правду, до якої церкви ходять».

2. Чітка реакція влади, безпекових і правоохоронних органів на всі випадки колабораціонізму чи поширення меседжів

«Не варто боятись «проклять» московських попів — вони не діють.»

і у Вселенському патріархаті. Єдина канонічна Православна церква в Україні — це ПЦУ», — констатує Павленко.

Він наголошує — шлях «від кіріла» насправді один:

1. Безумовне виконання закону про перейменування церкви, центр якої знаходиться у

ворога з боку конкретних представників рпц в Україні (упц мп). Є всі законні підстави і механізми для цього. І не варто боятись «проклять» московських попів — вони не діють. ☺

3. Сприяння на всіх рівнях бажанню громад об'єднанню з ПЦУ. ■

■ Серце, віддане Україні

Рівненський пожежник Олександр Лабунський спалив десятки одиниць бойової техніки противника

І став навечно Героєм

До війни він боровся з вогнем у Сарнах, рятував людей та їхнє майно від пожеж, виховував трьох дітей, був вірним товаришем. Та все продовжував марити армією

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

— Сашко змалечку мріяв бути військовим. Прикладом для нього став дядько, який усе життя служив, — розповідає Микола Лабунський, батько Олександра. — Та якось не склалось із армією. Лиш строкову проходив у рідному місті. А далі працював у Сарнах у пожежно-рятувальній частині. Професія була йому до душі. Він постійно прагнув розвиватись, їздив на змагання серед пожежників, здобував медалі. Здавалося б, дитяча мрія вже забута... Але жні! Навіть форму дядька іноді приміряв. І вона йому дуже пасувала.

Мабуть, бажання стати військовослужбовцем так і не було б реалізоване, якби не війна... Тож Олександр впевнено пішов до військомату і змінив фах пожежника на воїна.

— Ми навіть не робили спроб відмовити сина, — ділиться батько Героя. — По-перше, він — доросла людина, по-друге — із гідним вихованням! Та й ви б бачили його рішучість! Став воїном гірсько-штурмової бригади, все розповідав, які круті хлопці тепер є його побратими та друзями.

За плечима Героя — не одна фронтова ротація. Об'їздив чимало населених пунктів Донбасу. Побратими дали Олександру позивний Лом — взяли з його прізвища, імені та по батькові перші букви.

— Син не ділився подробицями фронтових буднів. Знаю, що довгий час служив у Волновасі, там ремонтував техніку, був водієм. Потім ніс службу у Мангуші. Загалом відряджень та ротацій було чимало, та Сашко ніколи не скаржився. Завжди з гордістю носив форму ЗСУ та казав, що «все добре!»

У січні цього року Лом повернувся після чергового відраження у відпустку. Її провів із трьома дітками — 18-річним Романом, 15-літнім Ярославом і 12-річною дочкою Мирославою.

— Намагався приділити

Лом загинув на полі бою... Йому було 39 років.

максимум уваги дітям, немов відчував, що попереду довга розлука. Вони з дружиною розлучились, та це не заважало Сашку бути хорошим татом, — продовжує батько Героя. — Зараз дітям дуже не просто... Зроблю все, аби замінити їм батька, хоч і розумію, що це неможливо.

Після широкомасштабного вторгнення росії Олександр

щені десятки одиниць бойової та спеціальної техніки, а також особовий склад батальйонних тактичних груп окупантів.

Зранку 14 березня підрозділ реактивної артилерії, будучи на бойовому завданні, потрапив під ворожий обстріл. Лом загинув на полі бою... Йому було 39 років.

— Про те, що сина нагородили званням Героя України,

«Сашко ніколи не скаржився. Завжди з гордістю носив форму ЗСУ та казав, що «все добре!»»

Лабунський разом із побратимами одразу вирушили на поле бою. Несли службу на Київщині — спочатку під Бучею, потім поблизу Вишгорода. Старший солдат Лабунський виконував обов'язки командира автомобільного відділення реактивної артилерійської батареї.

— За безпосередньої участі Лабунського реактивна батарея бригади виконала більш ніж тридцять бойових завдань, у результаті яких уражені колони, скупчення живої сили й техніки ворога, — коментують побратими воїна. — Зни-

ми дізнались під час церемонії прощання у рідних Сарнах, — додає тато. — Завжди пишати-мемось...

Указом Президента України від 19 березня 2022 року № 148/2022 за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України Олександром Лабунським присвоєно звання «Герой України» (по-смертно) з удостоєнням ордену «Золота Зірка».

Джерело: armyinform.com.ua. ■

Погляд

Сергій ХОМІНСЬКИЙ,
військовослужбовець 100-ї окремої бригади
територіальної оборони

Про «підступність» поляків

Уже вибачайте, але нестримно кортить поділитися нечуванним обуренням

Мої діти — 11-річна Юстинка та 8-річний Ярको — уже майже два місяці перебувають під польським містом Лодзь (разом із тещею Людмилою Іванівною). І ви тільки уявіть, що утнули ті поляки-католики на наш православний Великдень...

Почалося все ще напередодні. Увечері у двері хтось тихенько, проте наполегливо постукав. Виявилось, це сусіди — принесли дітям пасочку і до пасочки. За пів години те саме зробили інші сусіди.

На світанку ж на прибудинкову територію таємно пробралися господарі (вони живуть окремо) й облаштували кілька десятків сховків із солодошами. Потім були сусіди з тортом. Волонтери з пасочкою. Ще одні сусіди. Делегація від якоїсь благодійної організації.

Під обід із невеличким мішком цукерків присунувся тамтешній в'їт (чи як там кличуть їхнього «голову ТГ»). А потім ще хтось. І ще хтось.

Діти усе те фотографують і надсилають знімки татові й мамі. А я оце собі думаю: що вони, оті «ляхи», «пшеки», «визискувачі українців», задумали?! Не інакше, як поставили собі за мету, аби в українських дітей «ду*и позлипалися»!

Інша справа наші «православніє братья»! Тут цілком очевидно, що ми «адін народ»! Навіть на Великдень не втомлюються, сердешні, нас «рятувати»...

Високоточними (а частіше й зовсім не дуже такими) ракетами, невпинними артобстрілами, надпотужними авіабомбами, танковими колонами. Або й просто мотивованою піхотою, націленою на грабежі, насильство та мародерство. До речі, сховки на дитячих майданчиках, як виявляється, «мише-братья» також облаштовують — із вибухівкою...

Тож, якщо вже серйозно — дякуємо, братня Польщо!!! А ти, триклятий мордоре, гори у найстрашнішому закутку пекла!!!

Україна ж неодмінно воскресне — як воскрес Христос... ■

■ Злочин проти людяності

Окупанти зґвалтували та вбили матір і сестру на очах у 17-річної дівчини

Російські військові жорстоко розправились в Ірпені із жінкою та її 15-літньою донькою

Леонід ОЛІЙНИК

Другу дочку загиблої змусили на це все дивитися. Зараз із дівчиною, яка єдиною вижила з усієї сім'ї, працюють психологи.

Про черговий страхотливий злочин рашистів розповіла уповноважена Верховної Ради з прав людини Людмила Денісова. Українська омбудсменка зазначила, що на гарячу лінію уповноваженого для на-

го шоку 4 дні жила з трупами в будинку. Після звільнення міста змогла доїхати до бабусі. Вона розповіла, що поки вбивали рідних, її тримали і не чіпали, «бо я потвора». Сказали: живи і передай іншим», — переповідає Денісова страшну розповідь жертви російських окупантів.

За словами омбудсменки, з 1 квітня на гарячу лінію з психологічної допомоги,

«3 особливо жорстокістю били і гвалтували. Обидві мертві. Дівчина у стані психологічного шоку 4 дні жила з трупами в будинку.»

дання конфіденційної психологічної допомоги звернулася 17-річна жителька Ірпеня та її бабуся, яка проживає в іншому місті. Вони дозволили розповісти історію дівчини, у якій Росія відібрала всю її родину.

«В Ірпені троє рашистських окупантів на очах дівчини зґвалтували її маму та молодшу сестру 15 років. З особливою жорстокістю били і гвалтували. Обидві мертві. Дівчина у стані психологічно-

яку Україна створила за підтримки ЮНІСЕФ, звернулося вже понад 400 постраждалих українців. Більшість звернень пов'язана з жорстоким сексуальним насиллям окупантів щодо мирних жителів українських міст. І кількість їх від людей, які потребують допомоги, невпинно зростає.

Україна обов'язково знайде і покарає кожного російського звіра. Де б він не був. ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Андрій ПОЛІЩУК — солдат із села Топільне на Рожищенщині;
Ігор СМАЛЬ — військовий із села Скулин Ковельського району;
Віталій СИДОРЧУК — старший лейтенант із села Дубище на Рожищенщині;
Микола СЕРЕДА — боець із міста Луцька;
Вадим СЛОБОЖАН — військовий із міста Ківерці;
Анатолій САФОНЮК — військовослужбовець із Каменя-Каширського (ветеран АТО — ООС, з перших днів повномасштабного вторгнення добровільно пішов боронити Батьківщину, працював у військовій частині, помер через хворобу).

Неспокійні серця

Фото Катерини ЗУБЧУК.

На столі тепер лежить карта, аби можна було побачити місто, село, з якого приїхали переселенці, чи населений пункт, куди піде гуманітарна допомога.

Потрудилися всією сім'єю – і ось результат.

Фото з домашнього архіву Алли ГОНТАР.

Яна Андрієнко із сином та Катерина Гонтар приїхали в Журавичі з Херсонської області – треба допомогти їм обжитися на новому місці.

«Мій волонтерський пункт – моя машина і дім...»

Ці слова я почула від Алли Гонтар перед поїздкою в село Журавичі, що на Ківерцівщині. Тож зустріч наша відбулася на обійсті, де вона живе зі своєю сім'єю — сином та донькою, чоловіком, котрий завжди був її найпершою й надійною опорою, а тепер, коли ритм життя диктує війна, — тим більш

Катерина ЗУБЧУК

«КРИСТІАН, ТИ МЕНЕ ЗНАЄШ ЯК ОЧІЛНИКА, АЛЕ ТОБІ НЕ ВІДОМО, ЯКИЙ Я ПАТРІОТ РІДНОЇ КРАЇНИ»

Свої перші 300 доларів Алла заробила на openness — у 1998-му це були великі гроші. А у 2000-му, маючи 24 роки, вона вже була засновницею і співвласницею українсько-німецької фірми ТЗОВ «ЕВА». На прикладі батьків побачила, як пригадає, що в селі нема техніки, аби вчасно та якісно зібрати жнивної пори врожай, і взялася вирішувати це проблему. Перші два комбайни своїм ходом перегаляла із Німеччини, бо коштів не вистачало на те, аби найняти ТІРІ й перевезти їх.

Мине п'ятнадцять літ, і вона, бізнесвумен, стане очільницею сільради в рідних Журавичах, це через чотири роки — головою Ківерцівської райдержадміністрації. Обставини склалися так, що після укрупнення районів Алла Гонтар залишилася без посадово-ового крисла, хоч при великому бажанні не випала б, як мовиться, з чиновницької обійми.

Зате я повернулася в бізнес, — каже наша героїня, — вибрала те, до чого душа лежить, це є «моїм». Це торік зайнялася проектом будівництва сучасного комплексу переробки та утилізації твердих побутових відходів. Є вже й партнер — австрійцє Крістіан Чернер, котрий у цій справі має сорокарічний досвід. Представників Підгайчанської ТГ (її голова Юрій Семенов запропонував Аллі Гонтар роботу в громаді. — Авт.), а також сусідніх волиня в Австрії, аби побачили, що поряд із полігоном для ТПВ, який у нас асоцію-

І в жінок-військових було свято весни.

ється з брудом і смородом, може рости сад... Люди підтримали цей задум — уже й ділянку було вибрано. Через війну реалізація проекту, ясно, загальмувала. Але робота над ним триває — потрібний час на оформлення документів, а потім — на саме будівництво.

До речі, коли почалося повномасштабне вторгнення росії, ми привозили засоби гігієни, вважати, що кожен має грошове забезпечення й може придбати собі необхідне. Але ж вони у лісі — де їм купити щось, навіть маючи гроші? Дошки возили військовим, коли вони територію облаштовували, матраци. Харчів, як запевняв заступник командира, який відповідав за забезпечення продовольством, вистачало. В той же час він казав: «Правда, в нас харчі є, але так чогось солодонького хочеться». І було ясно, що саме треба привезти. Ну і домашньому хлібові

Віра має бути непохитна в Бога, в армію, в те, що Україна переможе.

в Україну, австрійський партнер зателефонував Аллі Гонтар і сказав: «Приїжджай з дітьми до нас — тут вам буде спокійніше». У відповідь почув такі її слова: «Крістіан, ти мене знаєш як очільника, але тобі не відома, який я патріот своєї країни. Коли війна, то у тут потрібна. Що я без України?...» Вже в перші дні війни жінка зайнялася волонтерством. Її іноземний партнер Крістіан Чернер теж долучився до благодійництва. Більше того — він робить подвійну добру справу: веде в Україну з Австрії, зокрема у Львів, гуманітарну допомогу і тим же транспортом забирає наших людей, які через бойові дії змушені покидати рідні місця. Для

військові завжди раділи... Алла Гонтар пригадала, як із 8 Березня — святом весни — привітали жінок військового підрозділу. Приїхала тоді в частину її священником, а також своїм чоловіком, який завжди був для неї найпершим помічником та надійною опорою, а тим більш — тепер, коли ритм життя диктує війна. І не лише з квітами, цукерками завітвали, а й бронешелетами для медпрацівниць, кухарів.

А було, що одного дня Алла привезла в частину сина-підлітка Назара. З цього приводу розповіла:

У перший тиждень війни бачила, що Назар дуже переживав, нервує, і зрозуміла, що його треба взяти з собою. З дозволу командира для нього провели екскурсію і навіть у танк посадили. Син багато що побачив, почув, і коли ми вернулися додому, то сказав із захопленням: «Мам, у нас сильна армія! Я хочу служити в армії! Мам, ми переможемо!». Бачу, що він став спокійніший...

Згодом військову частину перенесли до іншого регіону. Але зв'язки не втрачені, й командир Анатолій Кардаш досі звертається по допомогу до Алли Гонтар. Сталося так, що військовим вдалося відбитися у ворога два автомобілі «Урал». Під час обстрілу колеса згоріли, та транспорт ще можна відновити, аби він послужив нашій армії. І тепер волонтерка думає, як виконати замовлення командира, — «дистати дванадцять коліс, ну нехай хоч шість — комплект для одного авто».

Жінка розмірковувала над сьогоднішнім днем: — Кожен має так трудитися, як ніколи. Треба орати поле, засівати, засаджувати вдвічі, втричі більше — і за тих, хто через війну не може цього зробити... Побільше доброти до рідних і чужих людей... Поділіть тим, що маєш... Віра має бути непохитна в Бога, в армію, в те, що Україна переможе.

Ціх думок-тез вималює уявляє те, що жінка ставить у цей непростий для країни час на перше місце, чим особливо дорожить. І вона має моральне право говорити й про щоденну працю кожного, і про доброту до ближнього. Бо, як сама каже, вранці встає — і до роботи: наприклад, сімейним підприємством, разом з дітьми, в цьому році висадили в своїй теплиці три тисячі насінних редиски, виростили її й уже зібрав урожай. А в квартирі, яку мають в Луцьку й яку, облаштувавши з любов'ю, раніше тримали для себе й нікому не здавали, поселили сім'ю із Краматорська. Не за гроші — безкоштовно. ■

«СЬОГОДНІ НАМ ДОПОМАГАЄ БЛАГОДІЙНИЙ «ФОНД ЮРІЯ ГУЛАЛА «ВІРИМО В УКРАЇНУ»

шові є 80-літній лежачий чоловік). На території Журавичівського старостинського округу до шістдесяти переселенців знайшли пристисток. Ніби небагато. І безпроблемно забезпечити їх продуктами, необхідними речами. Але не секрет, що в перший місяць люди активніше долучалися до збору допомоги, а з часом видихнулися — запаси в кожного не безмежні. Потраба ж є. От і вчора до мене прийшли дві молоді жінки, які приїхали з Нововоронцовки Херсонської області: Яна Андрієнко із семирічним сином Кирилом та Катерина Гонтар, котра приїхала з Херсонської області, а також своїм чоловіком, який завжди був для неї найпершим помічником та надійною опорою, а тим більш — тепер, коли ритм життя диктує війна. І не лише з квітами, цукерками завітвали, а й бронешелетами для медпрацівниць, кухарів.

«КОЖЕН МАЄ ТАК ТРУДИТИСЯ, ЯК НІКОЛИ»

Поки ми говорили, нашу розмову не раз переривали телефонні дзвінки. Тож стала свідком того, до вирішення яких проблем доводиться долучатися волонтерці. Одна з них ось ця: у боях з ворогом був поранений житель села Журавичі Борис Яцик — у нього розтрощений ліктьовий суглоб, який треба міняти. Є надія на Німеччину. Необхідні гроші. Алла Гонтар не тільки відгукнулася на збір коштів — вона запропонувала й свій варіант: пообіцяла переговорити з діловим партнером Крістіаном Чернером, аби він посприяв пораненому потрапити в Австрію й здешевити операцію.

«БАЖАЄМО ЗДОРОВ'Я, НАСНАГИ, УСПІХІВ НА НИВІ СЛУЖІВЦІВ УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ...»

«КРИСТІАН, ТИ МЕНЕ ЗНАЄШ ЯК ОЧІЛНИКА, АЛЕ ТОБІ НЕ ВІДОМО, ЯКИЙ Я ПАТРІОТ РІДНОЇ КРАЇНИ»

«СЬОГОДНІ НАМ ДОПОМАГАЄ БЛАГОДІЙНИЙ «ФОНД ЮРІЯ ГУЛАЛА «ВІРИМО В УКРАЇНУ»

Made in Volyn

«Відродити виробництво зараз складно. Але ж хіба на фронті легше?»

Ці люди знають, як відродити не лише виробництво, а й країну.

Як повномасштабна війна з російським окупантом позначилася на одному з найбільших підприємств Волині, що стало для нього пріоритетним у роботі, над чим і як працюють, аби зменшити ризики від нанесених війною збитків — про це в інтерв'ю з генеральною директоркою ТОВ «Кронспан УА» Наталією Покінською (на фото)

Алла ЛІСОВА

«ДОБРЕ РОЗУМІЛИ: «ХТО НЕ ПІШОВ ВОЮВАТИ, ТОЙ ПОВИНЕН ДОПОМАГАТИ В ТИЛУ»

Після вторгнення російських окупантів в Україну в усіх відбулася переоцінка цінностей. Для мене, як керівника, на перше місце вийшла безпека людей, — розпочала розмову Наталія Петрівна. — Друге завдання, яке довелось виконувати, — це повна зупинка і консервація виробництва, переорієнтація підприємства на інші види діяльності. Перші два тижні були періодом найбільшої невизначеності. Через перевантажені шляхи, численні блокування, ракетні обстріли міст, повітряні тривоги неспроста було хоч якось працювати. Але ми не панікували, докладали максимум зусиль, щоб чітко та правильно організувати виробничі процеси.

«ПОКИ ЩО ПРАЦЮЄМО ЛІШЕ НА 10 ВІДСОТКІВ...»

«ЯКА СИТУАЦІЯ ІЗ ПОСТАВКАМИ СИРОВИНИ?»

«ПІШОВ ВОЮВАТИ, ТОЙ ПОВИНЕН ДОПОМАГАТИ В ТИЛУ»

«СЬОГОДНІ НАМ ДОПОМАГАЄ БЛАГОДІЙНИЙ «ФОНД ЮРІЯ ГУЛАЛА «ВІРИМО В УКРАЇНУ»

воєнні дії. Український ринок збуту суттєво постраждав. Тому в перші тижні єдиними нашими покупцями були європейські компанії, але ми не могли доставити їм готову продукцію через логістичні проблеми. Іноземні перевізники відмовлялися їхати на територію України, а наші водії віком 18–60 років не мали права перетнути кордон через встановлені обмеження. Добре, що Кабмін та інші державні органи швидко реагують на потреби української економіки. Уже зараз водії призовного віку можуть вивозити продукцію на експорт з умовою обов'язкового повернення в Україну. Також є проблеми із залізними перевезеннями: доводиться проходити через шалений вантажопотік, який утворився на кордонах України і країн Євросоюзу. Уявіть: у черзі стоїть 11 тисяч вагонів і це триває 20 днів за спроможності пропуску 500 вагонів на добу! До слова, маємо досить таки солідний транспортний парк — понад 300 вагонів й більше ста автомобілів. Однак частина з них розкидана у різних точках України й через бомбардування непридатна для експлуатації.

«ЗА НАЙСКРОМНІШИМИ ПІДРАХУНКАМИ, НАШІ КОМПАНІЇ В ЄВРОПІ ЗІБРАЛИ ВСЬОГО НЕОБХІДНОГО УКРАЇНЦЯМ НА СУМУ МАЙЖЕ 800 ТИСЯЧ ЄВРО.»

Ще частину тримаємо в «безпечному» місці, якщо взагалі таке є в Україні. Кілька транспортних засобів вилучені для потреб ЗСУ.

«ПОКИ ЩО ПРАЦЮЄМО ЛІШЕ НА 10 ВІДСОТКІВ...»

«ЯКА СИТУАЦІЯ ІЗ ПОСТАВКАМИ СИРОВИНИ?»

«ПІШОВ ВОЮВАТИ, ТОЙ ПОВИНЕН ДОПОМАГАТИ В ТИЛУ»

«СЬОГОДНІ НАМ ДОПОМАГАЄ БЛАГОДІЙНИЙ «ФОНД ЮРІЯ ГУЛАЛА «ВІРИМО В УКРАЇНУ»

Волонтерство на «Кронспан УА» — важлива ділянка роботи.

іти на аукціонах за каскадним принципом, забезпечуючи внутрішнього виробника, а тільки тоді — експорт. Ми готові купувати деревину, забирати її власними лісовозами та вагонами, щоб давати роботу по найдовшому ланцюжку створення додаткової вартості: лісгоспи, виробники плит, а далі меблеві фабрики —

«ЗА НАЙСКРОМНІШИМИ ПІДРАХУНКАМИ, НАШІ КОМПАНІЇ В ЄВРОПІ ЗІБРАЛИ ВСЬОГО НЕОБХІДНОГО УКРАЇНЦЯМ НА СУМУ МАЙЖЕ 800 ТИСЯЧ ЄВРО.»

«ПОКИ ЩО ПРАЦЮЄМО ЛІШЕ НА 10 ВІДСОТКІВ...»

«ЯКА СИТУАЦІЯ ІЗ ПОСТАВКАМИ СИРОВИНИ?»

«ПІШОВ ВОЮВАТИ, ТОЙ ПОВИНЕН ДОПОМАГАТИ В ТИЛУ»

«СЬОГОДНІ НАМ ДОПОМАГАЄ БЛАГОДІЙНИЙ «ФОНД ЮРІЯ ГУЛАЛА «ВІРИМО В УКРАЇНУ»

Генеральна директорка Наталія Покінська — візирець у всьому.

«КАТЕГОРИЧНО НЕ СПРИЙМАЮ ЗАПИТАННЯ НА КШТАЛТ «КОЛИ ВИ ВИЙДЖАЄТЕ ЗВІДСЯ?»

«ЯК ВИГЛЯДАЄ БЛАГОДІЙНО-ВОЛОНТЕРСЬКО-ГУМАНІТАРНИЙ ПРОСТІР, В ЯКОМУ ВИ ПЕРЕБУВАЄТЕ ЗАРАЗ?»

«Активно працюємо на потребі захисту України. Відгукуюся на прохання волонтерів, що доставляють все для армії і людей, які перебувають на окупованих територіях. Це — генератори, медикаменти, пальне, продукти, предмети гігієни й багато іншого. Також іде допомога в місцеву лікарню, дитячий центр «Ковчег». Сума сягає десятків мільйонів гривень. Не відмовляємо в надданні продукції, яку виробляємо. Багато чого не вважаємо за потрібне афішувати.

«ЧИ ЗАДІЯНЕ ВАШЕ ПІДПРИЄМСТВО В ПРОЦЕСІ РЕЛОКАЦІЇ БІЗНЕСУ В ГАРЯЧИХ ТОЧКАХ НАШОЇ ОБЛАСТІ?»

«ДОБРЕ РОЗУМІЛИ: «ХТО НЕ ПІШОВ ВОЮВАТИ, ТОЙ ПОВИНЕН ДОПОМАГАТИ В ТИЛУ»

«ПОКИ ЩО ПРАЦЮЄМО ЛІШЕ НА 10 ВІДСОТКІВ...»

«ЯКА СИТУАЦІЯ ІЗ ПОСТАВКАМИ СИРОВИНИ?»

«ПІШОВ ВОЮВАТИ, ТОЙ ПОВИНЕН ДОПОМАГАТИ В ТИЛУ»

«СЬОГОДНІ НАМ ДОПОМАГАЄ БЛАГОДІЙНИЙ «ФОНД ЮРІЯ ГУЛАЛА «ВІРИМО В УКРАЇНУ»

«КАТЕГОРИЧНО НЕ СПРИЙМАЮ ЗАПИТАННЯ НА КШТАЛТ «КОЛИ ВИ ВИЙДЖАЄТЕ ЗВІДСЯ?»

«ЯК ВИГЛЯДАЄ БЛАГОДІЙНО-ВОЛОНТЕРСЬКО-ГУМАНІТАРНИЙ ПРОСТІР, В ЯКОМУ ВИ ПЕРЕБУВАЄТЕ ЗАРАЗ?»

«ЧИ ЗАДІЯНЕ ВАШЕ ПІДПРИЄМСТВО В ПРОЦЕСІ РЕЛОКАЦІЇ БІЗНЕСУ В ГАРЯЧИХ ТОЧКАХ НАШОЇ ОБЛАСТІ?»

«ДОБРЕ РОЗУМІЛИ: «ХТО НЕ ПІШОВ ВОЮВАТИ, ТОЙ ПОВИНЕН ДОПОМАГАТИ В ТИЛУ»

вам підприємств «Кронспан» у Польщі, Румунії, Чехії, Словаччині, які з перших днів війни простягнули руку допомоги та прихистили сім'ї українців. Частину евакуйованих працівників збирали на тих заводах, біля яких проживають. Інших залучили до волонтерської діяльності.

«КАТЕГОРИЧНО НЕ СПРИЙМАЮ ЗАПИТАННЯ НА КШТАЛТ «КОЛИ ВИ ВИЙДЖАЄТЕ ЗВІДСЯ?»

«ЯК ВИГЛЯДАЄ БЛАГОДІЙНО-ВОЛОНТЕРСЬКО-ГУМАНІТАРНИЙ ПРОСТІР, В ЯКОМУ ВИ ПЕРЕБУВАЄТЕ ЗАРАЗ?»

«Активно працюємо на потребі захисту України. Відгукуюся на прохання волонтерів, що доставляють все для армії і людей, які перебувають на окупованих територіях. Це — генератори, медикаменти, пальне, продукти, предмети гігієни й багато іншого. Також іде допомога в місцеву лікарню, дитячий центр «Ковчег». Сума сягає десятків мільйонів гривень. Не відмовляємо в надданні продукції, яку виробляємо. Багато чого не вважаємо за потрібне афішувати.

«ЧИ ЗАДІЯНЕ ВАШЕ ПІДПРИЄМСТВО В ПРОЦЕСІ РЕЛОКАЦІЇ БІЗНЕСУ В ГАРЯЧИХ ТОЧКАХ НАШОЇ ОБЛАСТІ?»

«Ми не встигли налаштувати потужності для кластерів на колишній «Онастиці», де могли б надати необхідні площі тим, хто переїхав сюди. На це потрібні інвестиції в межах 15 млн євро. Але деякі підприємства, що виготовляли меблі в центральній частині України і змушені були переїхати, зберігають в нас обладнання. Знайомимось з їхніми інвестиційними планами, підшукуємо відповідний місяць. Було б добре скооперуватися із підприємствами з виробництва панелей для швидкого зведення будинків. Їм би було це вигідно з точки зору ціноутворення і економії на логістиці. Бо ми фактично випускаємо дорожу продукцію, але ціна для них буде нижча. Це така своєрідна субсидія. Але по-іншому не вийде — маємо їх підтримати та згуртувати, підтвердити замовлення, щоб вони могли забезпечити своїх покупців.

«НАТАЛІЄ ПЕТРІВНО, ДЕ ЧЕРПАЄ СИЛУ, АБИ ВСЕ ПРАВИЛЬНО ОРГАНІЗУВАТИ, РОЗСТАВИТИ ПРІОРИТЕТИ Й ПРАЦЮВАТИ НА УСПІШНИЙ РЕЗУЛЬТАТ?»

«Для усіх зараз головне — ситуація на фронті. Теж дуже важливим є тил — економіка та відбудова країни. 24 лютого я була в службовій поїздці, зранку працюючи до столиці, де ми інвестуємо у великий логістичний хаб. Коли дізналася, що розпочалась війна, спочатку був шок. Але потрібно було брати себе в руки, налаштуватися на воєнний лад — і відразу якраз на місці логістичного хабу облаштовувати підземний підвал-ангар для потреб укриття. Надалі сприяли забезпеченню їжею та товарами першої необхідності.

«НАТАЛІЄ ПЕТРІВНО, ДЕ ЧЕРПАЄ СИЛУ, АБИ ВСЕ ПРАВИЛЬНО ОРГАНІЗУВАТИ, РОЗСТАВИТИ ПРІОРИТЕТИ Й ПРАЦЮВАТИ НА УСПІШНИЙ РЕЗУЛЬТАТ?»

«ЯК ОЦІНЮЄТЬ СИТУАЦІЮ В ГАЛУЗІ БІЗНЕС-ПАРТНЕРИ ТА КОЛЕГИ?»

«Спочатку запитують, чи зможемо працювати надалі, наскільки ми та меблевики надійні щодо домовлених поставок. Були здивовані, що ми в перший місяць війни змогли відновити логістику, вагонами доставляти раніше вироблену продукцію.

«НАТАЛІЄ ПЕТРІВНО, ДЕ ЧЕРПАЄ СИЛУ, АБИ ВСЕ ПРАВИЛЬНО ОРГАНІЗУВАТИ, РОЗСТАВИТИ ПРІОРИТЕТИ Й ПРАЦЮВАТИ НА УСПІШНИЙ РЕЗУЛЬТАТ?»

«ЯК ОЦІНЮЄТЬ СИТУАЦІЮ В ГАЛУЗІ БІЗНЕС-ПАРТНЕРИ ТА КОЛЕГИ?»

«Спочатку запитують, чи зможемо працювати надалі, наскільки ми та меблевики надійні щодо домовлених поставок. Були здивовані, що ми в перший місяць війни змогли відновити логістику, вагонами доставляти раніше вироблену продукцію. До речі, якщо частка експорту до початку російської агресії сягала близько 60 відсотків (це й опосередковано в вигляді меблів), то зараз цей показник — прями й непрямі поставки — становить 90–95 відсотків.

«НАТАЛІЄ ПЕТРІВНО, ДЕ ЧЕРПАЄ СИЛУ, АБИ ВСЕ ПРАВИЛЬНО ОРГАНІЗУВАТИ, РОЗСТАВИТИ ПРІОРИТЕТИ Й ПРАЦЮВАТИ НА УСПІШНИЙ РЕЗУЛЬТАТ?»

Погляд

Алла ЛІСОВА,
завідувач відділу економіки
газети «Волинь»

Рашистські нелюди замінують і убитих, і кладовища...

Пригадалася Провідна неділя 2010 року. Тоді це було 12 квітня. Після хресного ходу на кладовищі прибузького села Млинище Володимир-Волинського району стало відомо про Смоленську катастрофу. І хоч наші душевні помисли були спрямовані до рідних людей, які поховані на цвинтарі, це повідомлення дуже вразило. Можливо тому, що Польща близька до нас навіть візуально — за кільканадцять метрів виділилися хати сусідньої країни. Вже тоді окремі політики припускали, що катастрофа такого масштабу випадковістю бути не може

Тривало слідство, яке паралельно проводила польська сторона. І ось через 12 років офіційно встановлено причетність москви до цього злочину. Навмисно закладена вибухівка спричинила катастрофу літака, на якому перебувало подружжя Качинських та інші представники уряду Польщі й Збройних сил країни. Усього 95 осіб.

Тепер ми та й увесь цивілізований світ шоковані звірствами рашистів, які з 24 лютого бомбардують, руйнують, вбивають, гвалтують, грабують, мародерять на нашій землі. З кожним днем відкриваються все нові й нові їхні злочини й встановлюються неспростовні докази жорстокості. Із дикою ненавистю окупанти здійснюють «спецоперацію» щодо загиблих. На тілах мертвих людей на Київщині, Харківщині, в інших областях вони ставлять «розтяжки». Через замінування цвинтарів не можна поховати чи перепоховати рідних. Коли бачать будь-яке скупчення людей, туди летить смертоносна зброя. Тому українці змушені тримати тіла рідних та сусідів по кілька днів у дворах, а потім ховати на власних обійстях. Зруйновано багато кладовищ. У Маріуполь привезли мобільні крематорії, щоб замести сліди своїх варварських вчинків.

У той час, як пропагандисти кремля цинічно прикривають власні імперські амбіції тезами про «захист православ'я», агресивні дії російських військ руйнують православні храми та інші святині релігійних спільнот України. Точна цифра цього блюзнірства встановлюється. Однак уже зараз відомо, що зруйновано більше 60 культових споруд у щонайменше 8 областях України.

Серед постраждалих — одна з чотирьох лавр України — Свято-Гірська на Донеччині. Майже дощенту спалений Свято-Миколаївський храм у Волновасі, який зводили на кошти волинян. Знищені Свято-Катерининська церква у Щасті Луганської області, храм на честь святителя Іоасафа Білгородського у Києві, Георгіївський храм у Ніжині, храм Святої благовірної цариці Тамари під Харковом... Ворог чотири рази обстріляв Свято-Христо-Різдвяний собор у Северодонецьку. І цей список можна продовжити.

Пишу про це, а перед очима жахлива картина закатованої до смерті рашистами 23-річної дівчини з Бучі, руки якої були обпалені до кісток.

...Священник з Нововолинська Віктор Мартиненко, який відомий своєю сміливою позицією і безкомпромісною боротьбою з усім, що пов'язане з росією і московським патріархатом, під час недавньої розмови сказав так: «Деякі архієреї висловили пропозицію усіх безневинно загиблих причислити до лику святих, подібно закатованим вифлеємським немовлятам. Бо вони загинули як мученики за свій народ і батьківщину».

Не варто надіятися, що загарбників з їхніми садистськими підходами — використанням заборонених видів зброї, боеприпасів, масового винищення населення — може зупинити відзначення найбільших християнських свят. Українці, які проживають на території ведення бойових дій, не зможуть відвідати кладовища, церкви. Тому наш обов'язок у ці поминальні дні поставити свічки й помолитися не лише за своїх найдорожчих, а й за тих, хто полинув на небеса й звідти допомагає українцям боротися проти насильства, зла, брехні, за право жити вільно і щасливо на своїй землі. ■

РЕКЛАМА

УНІКАЛЬНИЙ БАЛЬЗАМ БОЛОТОВА!

«Доброго дня! Мене звати Світлана, мені 63 роки. Я не можу мовчати! Справа в тому, що мені дуже пощастило і я поспішаю поділитися з усіма, з ким можу, бо це справді якість диво. Але про все по порядку. За роки життя у мене, як то кажуть, виник цілий букет хвороб. Боліли ноги, задишка, паморочилося в голові. Головні болі навідували щонайменше раз на тиждень, уночі я постійно крутилася і прокидалася, зранку почувалася жахливо, можна сказати, жити не хотілося. Ще й поруч чоловік після інсульту. Здавалося, життя закінчилося. І ось воно — світло в кінці тунелю: на очі потрапила стаття про академіка Бориса Болотова та його бальзам. Вирішила спробувати. Замовила. Скажу вам, це просто диво! Я так рада. У мене вже нічого не болить, і кожен день зустрічаю з радістю. Чоловіка на ноги поставила теж із допомогою бальзаму Болотова. Раджу цей диво-бальзам усім-усім. Щодня мені телефонують знайомі, друзі й розповідають, як він їм допоміг. Загалом не сумнівайтесь. Цей засіб зовсім недорогий, зате скільки щастя приносить!»

РЕКОМЕНДАЦІЇ ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ:

- ✓ Для нормалізації роботи всього шлунково-кишкового тракту; ліквідус закрепи.
- ✓ Для нейтралізації підвищеного вмісту цукру в крові й очищення судин від солей жирних кислот.
- ✓ Для запобігання інсульту, інфаркту, аритмії, при атеросклерозі кровеносних судин, для розщеплення пляшок у судинах.
- ✓ Для підвищення імунітету організму.
- ✓ Для розщеплення старих і хворих клітин, а також клітин хвороботворних організмів.
- ✓ Для позбавлення від печії, гастриту, виразки шлунка, геморою, герпесу та іншого.

250 ml
320
грн.

500 ml
490
грн.

УВАГА! Кожному замовнику — брошура Б. Болотова У ПОДАРУНОК.

замовляйте телефонами: (050) 271-28-88
або ЗАПИТУЙТЕ В АПТЕКАХ СВОГО МІСТА! (067) 794-25-27

ЦЕ Є ЛІКАРСЬКИМ ЗАСОБОМ. ПЕРЕД ВИЖИВАННЯМ ПРОКОНСУЛЬТУЙТЕСЯ З ЛІКАРЕМ.

■ Добра справа

Уродженець Горохова завдяки друзям з Німеччини налагодив на Волині виробництво приладів для зупинки кровотечі

«Якщо побачите турнікет із тризубом, то знайте: він зроблений у славному місті Володимирі...»

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Більше 15 років тому горохівчанину Андрієві Кленку дуже пощастило з керівником у Німеччині. Власник фірми «Karls» Роберт Даль у важкій для України години одним із перших зарекомендував себе як її справжній друг. Завдяки їхній злагодженій справі у Володимирі налагодили виробництво турнікетів.

На війні джугти дуже потрібні. Спершу Андрій купував їх у Німеччині по 12–15 євро за штуку. Відтак сотнями замовляв у Китаї. Ціна влаштувала, а ось час доставки — ні. Вирішити проблему допомогла дружнн розмова з кумом Романом Мазурком, архітектором із Володимира.

Китайці «клепають», а ми не можемо? Зробимо ще кращі! — не сумнівався кмітливий зодчий і разом із колегою Андрієм Никонюком швидко налагодив виготовлення пристроїв для тимчасової зупинки кровотечі. Новоспечені виробники ще й оздоблюють їх тризубом і написом «Володимир».

Пластикові елементи друкують на 3D-принтері, стрічки купують у Польщі й пришивають самі. Почувши про таке винахідництво по-українськи Роберт Даль, який фінансував попередні закупки турнікетів, миттю придбав волинянам чотири 3D-принтери й передав кошти на закупівлю матеріалів для першої тисячі джугутів.

— Сотні їх, протестованих медиками, вже в аптечках наших захисників. Якщо побачите турнікет із тризубом, то знайте: він зроблений у славному місті Володимирі, — каже Андрій Кленк.

Про речі, потрібні військовослужбовцям на передовій, а мирним жителям під обстрілами орків, наш земляк дізнається в координатора волонтерського центру у Горохові Віталія Гладуна. Тоді зі списком іде до Роберта Далья. Напередодні

Ця штукенція — допомога №1 під час поранення.

Андрій Кленк (праворуч) із водієм Іваном у Ростоку вантажать фуру від «Karls» і німецьких друзів.

православного Великодня він власним коштом знову завантажив гуманітарною допомогою фуру, вже третю від початку війни, крім чотирьох бусів. Загалом завдяки Андрієві передав в Україну десятки генераторів, берці, сотні рацій, 40 тепловізорів, різні кабелі, бензопили, рюкзаки... Цими днями волонтер із Богодухова Володимир Баранніков передав від військовослужбовців подяку за смачний консервованний суп у

«Китайці «клепають», а ми не можемо? Зробимо ще кращі!»

п'ятилітрових бляшанках. Щоб вживати, його достатньо просто розігріти на вогні.

Збором продуктів і побутової хімії в Ростоку опікується організація Landzeit-Roveshagen e. V, дитячий садок Kindertagesstatte в Роверсхагені і німецько-українське товариство, серед пра-

цівників якого й подружжя Тетяни та Андрія Кленків.

У Страсну п'ятницю горохівчани отримали десятки палетів із продуктами, напоями, макаронами, консервами... Їх невдовзі волонтери повезуть у найгарячіші місця України.

— У Німеччині маю дуже багато друзів, які хочуть допомогти Україні. Дехто дає мені гроші й каже, що купити, інші перераховують їх на банківську картку, — розповів Андрій Кленк.

До того, що під його оселю потрібно нести не лише газети, а везти й розвантажувати величезні пакунки, які німці збирають для українців, мало-помалу звикли навіть тамтешні листоноші.

— Уже мав намір задобрювати їх шоколадками, але, схоже, вони теж швидко зрозуміли, що роблять миротворчу й богоугодну справу, — більше всерйоз, аніж жартома каже небайдужий волинянин. І разом із Робертом та німецькими друзями вже думає про новий гуманітарний вантаж. ■

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

НЕРУХОМІСТЬ

● Куплю пай або землю с/г призначення у Луцькому районі. Тел. 050 43 85 225.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

- Куплю двигун-барабан, інші запчастини до картоплетехніки вітчизняного виробництва. Тел.: 068 56 40 474, 050 61 07 082.
- Продам трактори Т-25, МТЗ, «Джон Дір», зернозбиральні комбайни, дискові борони, роторні косарки, обприскувачі (навісні та причіпні), сажалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку, картоплекомбайни, навантажувачі (фронтальні та телескопічні), гноєрозкидачі, розкидачі мінеральних добрив, шпагат «Юта», ґрунтофрези, зерношнеки, прес-підбирачі, шини до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO», різну с/г техніку. Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.

РІЗНЕ

- Продам цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), тор-

фобрикет, пісок, щебінь, відсів, керамзит, глину, чорнозем. Доставка. Послуги мінівантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.

- Продам пило матеріали: дошки (обрізані та необрізані), балки, крокви, рейки монтажні. Доставка. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.
- Продам пшеницю (50 тонн), ячмінь, сою, овес, зерновідходи, осипку, гній. Можлива доставка (с. Баківці Луцького району). Тел. 096 40 13 120.

ПОСЛУГИ

- Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків, цегли, роблю монтаж та підшив водостоків, утеплення фасадів, виконую бетонні роботи. Тел. 098 39 05 559.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМ

- Загублений диплом спеціаліста (серія ВС № 41321680), виданий 4.07.2011р. Волинським національним університетом імені Лесі Українки на ім'я Ткачук Захарій Михайлович, вважати недійсним.

■ **Нехай смакує!****«Несла весна красна у скрині гостинці...»**

А серед тих гостинців чого тільки нема: і зелененька цибулька, і хрумка редисочка, і молода капуста, і кисленькі щавель та шпинат, і пахучий кріп, і свіженькі петрушка й рукола...
А що вже кульбаби, кропиви, лободи — так-так, не дивуйтеся, вони також неабияке джерело вітамінів, таких необхідних організмові навесні

Фото із сайту smachno.com.

Кажуть, що це найбідніший на вітаміни сезон. А може, не там шукаємо?

ЗЕЛЕНИЙ БОРЩ

Інгредієнти: 300 г курятини або індички, 1 пучок молодої кропиви, 1 пучок цибулі зеленої, 1 пучок молодого листя кульбаби, 4–5 картоплин, 3 варені яйця, коріандр, сіль, чорний перець, лавровий лист, сметана.

Приготування. Порізати м'ясо шматочками, відварити до напівготовності, додати по-краю брусочками картоплю. Перебрану і промиту зелень (кропиви, кульбабу, цибулю) посікти, всипати в каструлю разом із прянощами, проварити все разом на слабкому вогні 3–5 хвилин і дати настоятися упродовж 20–30 хвилин. Подрібнені яйця додати разом зі сметаною при подачі порційно.

БУТЕРБРОДНА НАМАЗКА

Інгредієнти: 200 г крем-сиру, 100 г м'якого вершкового масла, 1 скл. подрібненої свіжої редиски, пучок зеленої цибулі, сіль, червоний каєнський перець, паприка — за смаком, 0,5 ч. л. вустерського соусу (або іншого кисло-солодкого соусу).

Приготування. Всі інгредієнти перебити блендером і ретельно перемішати. Поставити в холодильник. Подавати з хлібом, багетом, солоними крекерами або житніми хлібцями.

САЛАТ ІЗ РЕДИСКИ І РУКОЛИ

Інгредієнти: 1 пучок руколи, 6–8 редисок, 150 г фети, 2–3 ст. л. оливкової олії, 1 ст. л. лимонного соку, сіль та перець — до смаку.

Приготування. Редис наріжте великими шматочками, фету — кубиками. Змішайте редиску, фету і руколу, посоліть і поперчіть за смаком, приправте лимонним соком і оливковою олією.

САЛАТ ЗІ ЩАВЛЕМ

Інгредієнти: 2–3 варені картоплини, пучок зеленої цибулі, жменя щавлю, 3 яйця, 2 свіжі огірки, зелень, 2 ч. л. гірчиці, 2 ст. л. олії, перець, сіль.

Приготування: Щавель, цибулю та зелень ретельно перебити, помити і дрібно посікти, додати нарізані кубиками варені картоплю і яйця. Огірки пократати напівкружальцями і також всипати до решти інгредієнтів. Для заправки змішати олію, гірчицю (кількість її можна регулювати на власний смак), сіль і перець.

САЛАТ З РЕДИСКОЮ І КАРТОПЛЕЮ

Інгредієнти: 400 г картоплі, 10–12 редисок, 5–7 волоських горіхів, 4 ст. л. нерафінованої олії, 3 ст. л. лимонного соку, 10 г зеленої цибулі, 1 ч. л. меду, 1 ч. л. гірчиці, сіль та чорний мелений перець — до смаку.

Приготування. Картоплю почистіть і відваріть. Гарячою наріжте кружальцями, залийте маринадом із суміші олії, лимонного соку, гірчиці та меду і залиште на годину. Цибулю покрайте кубиками, редиску — кружальцями. Горіхи підсмажте на сухій сковороді і подрібніть. Всипте всі інгредієнти до картоплі, перемішайте і подавайте. За бажанням у салат можна додати свіжий огірок, стебла селери.

КУЛЬБАБОВИЙ МЕД

Інгредієнти: 300 квіток кульбаби, 1 кг цукру, 400 мл води, пів лимона.

Приготування. У киплячу воду всипати цукор і зварити сироп. Суцвіття кульбаби промити, залишити на друшляку, щоб стекли, вкинути в сироп, довести до кипіння і варити 20 хвилин. Наприкінці додати лимонний сік і прокип'ятити ще 3 хвилини. Зняти каструлю з вогню і настоювати добу. Потім процідити, відтиснути через марлю і знову варити сироп 20–30 хвилин. Готовий кульбабовий мед розлити в попередньо простерилізовані слоїчки і закати. Його рекомендують вживати регулярно при захворюваннях печінки і жовчного міхура, сечокам'яній хворобі, бронхіальній астмі, бронхіті, артриті, остеохондрозі, хронічних запорах.

КУРЯЧЕ ФІЛЕ ІЗ ЗЕЛЕНИМ МАСЛОМ

Інгредієнти: 1 пучок черемші, 1 червона цибулина, 4 ст. л. січеної петрушки, 200 г м'якого вершкового масла, 1 ст. л. лимонного соку, сіль, мелений чорний перець, 4 курячі грудки, 4 ст. л. олії.

Приготування. Черемшу сполоснути, обсушити рушником і посікти. Цибулину почи-

стити і дрібно нарізати. Змішати з посіченою петрушкою і вершковим маслом. Приправити соком лимона, посолити й поперчити. Викласти масу на харчову плівку і сформувати ковбаску діаметром 3 см. Покласти в морозильну камеру на 1 годину. Філе вимити, порізати скибочками, обсушити, натерти сіллю й перцем. Смажити на олії близько 7 хвилин. Охолоджене зелене масло нарізати кружальцями і подати з обсмаженим філе.

ОМЛЕТ ІЗ КРОПИВОЮ

Інгредієнти: 300 г листя молодої кропиви, 1 цибулина, 2 яйця, сіль, перець, зелень кропу та сметана — за смаком.

Приготування. Кропиви ошпарити, подрібнити. На олії підсмажити нарізану півкільцями цибулю, всипати туди кропиви, додати 2 збитими яйцями, посолити, поперчити, запекти, посипати кропом. Можна подавати зі сметаною. Як варіант — додати в омлет терту бринзу. Така страва надзвичайно корисна для всіх, особливо медики радять готувати її на сніданок вагітним жінкам і матерям, що годують груддю, адже вживання такого омлету стимулюватиме виділення молока.

САЛАТ ІЗ ЛОБОДОЮ

Інгредієнти: 50 г лободи, 4 картоплини, 2 яйця, 6–8 редисок, 1 огірок, 15 г зеленої цибулі, 15 г зелені кропу, майонез або сметана для заправки, сіль за смаком.

Приготування. Один із найпоширеніших бур'янів у наших краях, виявляється, дуже корисно додавати до супів і закусок: у ньому багато каротину, вітаміну С, органічних кислот, мікроелементів. Лободу ошпарити і нарізати. Картоплю зварити в мундирі, почистити, пократати шматочками. Огірки й редис нарізати скибочками, всю зелень подрібнити, яйця зварити круто і посікти, все посолити, перемішати, заправити майонезом.

■ **Увага, вікторина!****Жмеринка за допомогою Луцька ударила по путіну!**

Маємо першого волонтера, який заробив 200 гривень завдяки своєму інтелекту, — це Анатолій Скальт із Вінниччини

Грицько ГАРБУЗ**«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-2»**

«Не все те золото, що блищить»; антилюбов; гола й одягнута; «грілка»; №2; особлива сестра відомої квіткової рослини, чоловіка якого іменують по-іспанському; лікарка — і травматологиня, і процедурниця, хоч і колишня отрута; українська повстанка; наочність для стратега, друг якого носить апостольське ім'я... Донька землі, навіть вогню, яка продовжила себе вже і в космосі.

Поєднайте ці, на перший погляд, непоєднувані порівняння — і ви впізнаєте її.

Що ми заховаємо у гранатобузі?

Слово-відповідь «Картопля» (кілька підказок для розгадування: «№2 — другий хліб», планування бою за допомогою бульбін від Чапаєва і Петьки, «Любов не картопля, не викинеш у віконце...») ми

«Призові кошти в конкурсі ми перерахуємо на допомогу українській армії і вкажемо ваше ім'я як волонтера-благодійника...»

отримали лише від одного учасника — **Анатолія Скальта із міста Жмеринки Вінницької області**. Вітає, пане Анатолію! Ваші чесно зароблені 200 гривень (100 — від «Волині-нової» і 100 — від «Цікавої газети на вихідні») ми перерахуємо на підтримку Збройних сил України. А від нас до вас надійде маленький подарунок із Волині.

Що ж, переможця оголосили — час шукати нових інтелектуальних волонтерів.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-5»

Ласо, забрало, телефон, коні, велосипед... Ці речі не раз згадуються в цьому всесвітньому відомому творі, головний герой якого носить прізвисько, що нагадує нам твір Івана Карпенка-Карого. А народився він у краї, який у називному відмінку однини можна скласти за допомогою такого алгоритму: $n(2)$, $i(1)$, $y(1)$, $o(1)$, $t(2)$, $k(3)$, $e(1)$.

А ще в цьому творі — першій машині часу в літературі — згадується вид спорту, який мав замінити жорстокі баталії — тодішню моду. Він дуже популярний і нині в країні, яка є нашим великим другом. Але не в Україні.

Що за назву спорту ми заховаємо в гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 8 травня (включно) тільки у вигляді sms-повідомлення на номери: **0501354776** і **0672829775**, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: «Гранатомет» (Галина Гармата)). Цей номер і братиме участь у щотижневому жеребкуванні при розіграві призових волонтерських 200 гривень (100 — від «Волині-нової» і 100 — від «Цікавої газети на вихідні»), якщо правильних відповідей буде більше, як одна. Ці кошти ми перерахуємо на допомогу українській армії, вказавши ваше ім'я як волонтера-благодійника...

Б'ємо путіна на всіх фронтах! ■

РЕКЛАМА

Блоки від виробника
СТІНОВИЙ БЛОК

3 дном — 20x20x40
 без дна — 20x20x40

ПЕРЕСТІНОЧНИЙ БЛОК 20x10x40, 20x12x40

ОПАЛУБНИЙ БЛОК 20x30x40; 20x20x40

066 897-96-96
067 116-11-44

ПРОДАЮ
ПИЛОМАТЕРІАЛИ
 (є у наявності, а також на замовлення): балки, крокви, дошки обрізні та необрізні, рейки монтажні.
 Вироби з дерева на замовлення. Доставка.
Тел.: 0991813332,
0976492371.

www.volyn.com.ua

Головний редактор і відповідальний за випуск

ЗГОРАНЕЦЬ Александр Олександрович

Тижневик «Газета Волинь».

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦЯ:
43025, Луцьк, просп. Воли, 13

E-mail volyn.nova@gmail.com,
 reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.*

Редакція залишає за собою право літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нової» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «— друкується на правах реклами». За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Приймальня 72-38-94**Заступник**

головного редактора
 Борох Сергій Іванович 77-07-70

Головний бухгалтер

Вдовиченко Тамара Федорівна 72-71-07

Відповідальний секретар

Трофимчук Тамара Сергіївна 72-51-02

Літературні редактори

Харчук Олена Андріївна 72-38-94

Банана Олеся Андріївна 72-38-94

ВІДДІЛ РЕДАКЦІЇ**Політики**

Уліцький Василь Михайлович 72-38-94

Економіки

Лісова Алла Степанівна (244) 3-11-78

Інформації

Кравчук Ірина Олександрівна 72-39-32

Відділ інтернет-новин

Криштоф Олег Степанович 72-39-32

Місцевого самоврядування і сільського життя

Вітінська Аліна Степанівна 72-39-32

Освіти і культури

Коваленко Оксана Анатоліївна 72-39-32

Листів і зв'язків з читачами

Федрицький Олег Володимирович 72-39-32

Реклами

Влашинець Леся Степанівна (viber) 0971552622

Приватних оголошень

Тимошук Руслана Борисівна 72-39-32

Фотокоореспондент

Філюк Олександр Миколайович 72-38-94

ТЗОВ «Газета «Волинь»
 п/р А83305299000026007000803281
 КБ Приватбанк, МФО 305299,
 ЄДРПОУ 02471695
 Друк офсетний.
 Обсяг 2 друк. аркуші

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
 30000, 60306, 60305, 86772 (ДЛЯ
 ЧИТАЧІВ ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
 97847 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ
 РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
 61136 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ІНШИХ
 ОБЛАСТЕЙ).

Регістраційні номери:
 ВЛ №518-251 Р від 02.03.2018 р.,
 КВ №22901-12801-ПР від 15.09.2017 р.,
 РВ №690/243-Р від 07.11.2017 р.

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер»
 м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.:
 (0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua
 Тираж згідно із замовленням.
 Замовлення № 511.

Завтра зустрінемо разом!

Фото Катерини ЗУБЧУК.

Марія й Анатолій Снитюки — давні шанувальники нашої газети.

«Читаю у «Волині» історії кохання і хочеться про своє написати»

Нещодавно ми побували у селі Липне на Ківерцівщині, аби вручити тисячу — подарунок* переможцю акції з передплати нашої газети Марії Снитюк. А виявилось, що зустрілися з двома своїми шанувальниками — вчителями початкових класів. Адже чоловік Марії Дмитрівни Анатолій Андрійович, як сам казав, ще більший ініціатор того, щоб це видання завжди було в хаті

Катерина ЗУБЧУК

«МЕНЕ Й ОГОЛОШЕННЯ ЦІКАВЛЯТЬ — ЩО ДЕ ПРОДАЄТЬСЯ»

— Ми давні ваші читачі, — говорить Анатолій Андрійович на запитання, чим газета йому подобається. — Ясно, що сторінку, де висвітлюється політика, не пропускаю, а також спортивну. Мене й оголошення цікавлять — хазяйнуємо, то треба знати, що де продається, купується...

Мова зайшла про те, що війна підкоректувала зміст «Волині» — на її сторінках в основному публікується те, що сьогодні найбільш болить кожному. І чоловік у цьому зв'язку сказав:

— Телепрограма зараз не друкується... Я за те, щоб так було, коли й війна закінчиться. Це ж скільки різноманітної інформації можна подати на тих двох сторінках, які займає програма!

Війна внесла зміни і в життя родини Снитюків. У хаті додалося мешканців — молодша дочка Юля з дитиною перебралася до батьків із села Підкормілля, яке дуже близько від кордону з білоруссю, звідки також, особливо в перші тижні вторгнення росії в Україну, була загроза нападу. Анатолій Андрійович має нічні чергування в теробороні Липно.

— Мені ж уже скоро 57 літ буде, — каже чоловік. — Молодші сміються: «Куди тобі, діду!» А я на те не зважаю. Ще поки здужаю, то долучаюся до охорони села, бо як стояти остеронь, коли такий тривожний час. Тішусь, що у школі зараз запроваджене змішане навчання, що хоч раз на тиждень зі своїми третьокласниками зустрічаюся. Живе спілкування з дітьми нічим не можна замінити. А ще ж онлайн-уроки непросто організувати, бо не в кожного якісна мобілка, добрий інтернет.

«ВАША ТИСЯЧА — ВЕЛИКОДНІЙ ПОДАРУНОК ДЛЯ ДОНЬОК»

Поки ми розмовляли з Анатолієм Андрійовичем, його дружина, почувши, що нам потрібний і знімок переможця акції, встигла переодягтися й зачіску підправити, бо ж до нашого приїзду поралася на обійсті.

— Тисячу, яку ви привезли, розділю між двома доньками.

Такий їм презент на Великдень, — сказала жінка й тут же перейшла до того, що не могло не потішити автора цих рядків як ведучу рубрики «Любить! Не любить»: — Буває, читаю у «Волині» історії про люблячі сімейні пари, їхніх дітей, онуків і хочеться про своє життя написати. Але щось ще стримує, аби взятися за ручку. Не готова до одкровення...

Та якщо вже ми зустрілися, то, звичайно, це виправили.

— То що б вам хотілося розповісти? — запитує Марію Дмитрівну і чую у відповідь:

— У нас із Анатолієм цікава історія кохання. Я — липненська, він родом із Холоневичів. А зустрілися у Луцькому педагогічному училищі. У нього була дівчина, я теж хлопця мала, з яким дружила, але щоб кохала — то ні. Після училища ми з Анатолієм роз'їхалися хто куди. Він у селі Яревище на Старовижівщині працював, потім в армії служив. Я вчителювала в Суську, Карпилівці на Ківерцівщині. Зізнаюсь, що мріяла жити в місті. А сталося так, що повернулася в своє рідне Липне, ще не думаючи, що це доля мене веде до мого майбутнього чоловіка...

Після строкової служби Анатолій Снитюк вже в Знамирівці працював, що неподалік його рідних Холоневичів. З Марією зустрівся у Ківерцях у 1987 році на серпневій вчительській нараді. В одній компанії колеги вони випили кави, поговорили і відтоді почали вечоркувати.

— Анатолій приїжджав до мене. Постукає у вікно — я виходжу до нього на побачення, — пригадує жінка...

А наступного року і сватання було, і весілля. Як каже Марія Дмитрівна, вдячна долі за «такого люблячого чоловіка, сім'янина хорошего, тата доброго...».

* — Під подарунком мається на увазі придбання товару за 0,01 гривні.

Самородки із народу

Фото з особистого архіву Андрія ФРАНЧАКА.

Андрій Франчак став на захист Батьківщини у перший день війни.

Воїн-сопілкар акомпанував Руслані, коли вона виступала перед бійцями 100-ї ОБрТрО.

Луцький «лікар Айболить» вирушив на війну... із сопілкою за пазухою

Волинянин Андрій Франчак змалку дуже любив тварин. Тож і фах обрав відповідний — ветеринарну медицину. Свого часу юнак закінчив коледж у Рожищі, а згодом і Львівський національний університет ветеринарної медицини та біотехнологій імені С. З. Гжицького

Сергія ХОМІНСЬКИЙ

Працювати за спеціальністю дипломований ветеринар поїхав аж на Черкащину — в козацьке село Скориківка, що під Золотоношею, звідкіля його коріння по маминій лінії і де на той час жила бабуся Ганна, яка вже потребувала постійного догляду. Після смерті бабусі молодий спеціаліст залишився працювати лікарем-епізоотологом у Скориківці, де жив у дружній парубоцькій компанії разом із псом Барсиком, котом Чорнушкіним та півнем Петьком.

Проте перед Новим — 2022-м — роком Андрій таки вирішив «на зиму» повернутися до мами в Луцьк (восени родина втратила тата, Анатолія Франчака).

А вранці 24 лютого він, нашвидкуруч склавши необхідніше у невеличкий наплічник і сховавши за пазуху футляр із сопілкою, вирушив до військкомату, звідкіля був призваний на посаду старшого бойового медика роти забезпечення 100-ї окремої бригади територіальної оборони.

Із сопілкою не розлучився, бо розумів: без музики не зможе навіть на війні. Закохався ж у це мистецтво ще за часів дитинства, відвідуючи заняття у луцькому Палаці учнівської

молоді. Андрій досі із вдячністю згадує свого тамтешнього викладача Сергія Панасовича, а також фільм українського режисера Леоніда Бикова «В бій ідуть тільки старики», на мелодіях з якого — «Смуглянка» та «Ніч яка місячна» — свого часу опановував нотну грамоту.

«Коли душа просить — тоді граю. І коли сумно, і коли радісно. Звуки сопілки неначе очищають душу», — розповідає Андрій Франчак.

Проте й війська справа

«Коли душа просить — тоді граю. І коли сумно, і коли радісно. Звуки сопілки неначе очищають душу.»

для Маестро 100-ї ОБрТрО не така вже й чужа. Адже наш ветеринар-сопілкар є ще й активним учасником європейського руху історичних реконструкторів. Особливо до вподоби Андрієві період XIII—XIV століть (це, зокрема, часи розквіту Волинсько-Галицького князівства та побудови Луцького замку). З останніх великих подій для волинянина — участь в історичній реконструкції на теренах Польщі Грюнвальдської битви.

Нині ж Андрій допомагає бойовим побратимам боротися із

вічними солдатськими напастями — застудами та «вірусками». І не одними лишень пігулками та мікстурами. Неабиякий оздоровчий ефект також мають... фірмові сопілкарські мелодії «від Франчака».

Нещодавно ж наш волинський Маестро акомпанував самісінькій переможниці пісенного конкурсу «Євробачення» Руслані Лижичко, яка виступала перед бійцями 100-ї ОБрТрО. «Ой у лузі червона калина» у виконанні дуету Франчак-Ли-

жичко зірвала овації глядачів-слухачів у військовій формі!

До речі, старший брат Андрія Василь, архітектор за фахом, також служить у ТрО — у столиці, в інженерно-саперному підрозділі. Тож їхня мама, Оксана Василівна, має усі підстави пишатися своїми синами.

А ще воїн-сопілкар Андрій Франчак стверджує, що точно знає, чим закінчиться нинішня війна. Примруживши очі й витримавши невеличку паузу він упевнено каже: «Все буде Україна!». ■

Ваша передплата — це наші снаряди в інформаційній війні з російським окупантом! Биймо ворога разом!

Тим паче, якщо ви випишете «Цікаву газету на вихідні» разом із газетою «Волинь-нова», щотижня матимете шанс виграти **1000** гривень!

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:

60304, 60306, 86772 (для читачів Волинської області), 60312 (для читачів Рівненської області), 60307 (для читачів інших областей).

Розкажіть про акцію сусідам!